

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/12/2025
Identifikačné číslo spisu:	8723200750
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8723200750.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu G.. F. S., narodeného R. proti žalovanému IA. narodenému R., zastúpenému advokátom JUDr. Jurajom Lukáčom, Poprad, Námestie sv. Egídia 11/6, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 20C/16/2023, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 06. júna 2024 sp. zn. 9Co/17/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“, alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 31. októbra 2023 č. k. 20C/16/2023-147 v spojení s opravným uznesením z 31. októbra 2023 č. k. 20C/16/2023-160 uložil žalovanému výrokom I. povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 812,80 eura s úrokom z omeškania 5 % ročne od 27. februára 2023 do zaplattenia, výrokom II. povinnosť zaplatiť žalobcovi 12,29 eura s úrokom z omeškania 5 % ročne od 27. februára 2023 do zaplattenia, výrokom III. povinnosť zaplatiť žalobcovi 65,17 eura s úrokom z omeškania 5 % ročne od 27. februára 2023 do zaplattenia, výrokom IV. povinnosť zaplatiť žalobcovi 45,05 eura s úrokom z omeškania 5 % ročne od 27. februára 2023 do zaplattenia, výrokom V. povinnosť zaplatiť žalobcovi 45,74 eura s úrokom z omeškania 5 % ročne od 27. februára 2023 do zaplattenia, výrokom VI. žalobu vo zvyšnej časti zamietol, výrokom VII. uložil žalovanému povinnosť nahradiť štátu trovy v rozsahu 100 % a výrokom VIII. priznal žalobcovi voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 58,40 %. Véc právne posúdil podľa ustanovení § 420 ods. 1 a ods. 3, § 442 ods. 1 a ods. 3, § 444, § 446, § 449 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 4 ods. 1 a ods. 2, § 5 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.“). Prvoinštančný súd vychádzal zo zistenia, že 11. februára 2021 došlo medzi stranami k fyzickému konfliktu, pri ktorom žalovaný uchopil žalobcu za krk

a spôsobil mu zlomeninu štítnej chrupky. Po výsluchu znalca žalovaný uznal nárok žalobcu na náhradu škody na zdraví za bolesť v rozsahu bodového ohodnotenia určeného znalcom a náhradu za lieky. Sporným bol nárok na náhradu cestovných nákladov súvisiacich s návštevou lekára podľa ustanovenia § 449 ods. 1 OZ a cestovných nákladov súvisiacich s trestným konaním, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôvodné a preukázané. Pri nároku na náhradu za stratu na zárobku súd prihládol na znalecký posudok, podľa ktorého primeraná doba práceneschopnosti (ďalej aj „PN“) v prípade zlomeniny štítnej chrupky bola 14 dní a PN po 26. februári 2021 nebola v príčinnej súvislosti so zranením. Žalobcovi priznal náhradu ušlého zárobku za 16 dní PN vo výške 45,74 eura a v zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal aj úroky z omeškania 5 % ročne od 27. februára 2023 do zaplatenia. O náhrade trov konania štátu rozhodol podľa ustanovenia § 256 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v spojení s ustanovením § 253 a § 470 ods. 2 CSP. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP a s prihliadnutím na pomer úspechu žalobcu 79,20 % a úspechu žalovaného 20,80 % priznal žalobcovi náhradu trov v rozsahu 58,40 %.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie aj „nižšie súdy“) na odvolania žalobcu a žalovaného rozsudkom zo 06. júna 2024 sp. zn. 9Co/17/2024 odvolanie žalovaného proti výroku VI. odmietol ako podané subjektívne neoprávnenou osobou. Potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením, vo výrokoch I., II., III., IV. a V., výrok VI. a súvisiaci výrok VIII. o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a zrušil aj výrok VII. rozsudku. K príčinnej súvislosti incidentu z 11. februára 2021 a zlomeniny štítnej chrupky žalobcovi zistenej z lekárskech správ spísaných v deň incidentu, spochybňovanej žalovaným tým, že žalobcovi bola diagnostikovaná zlomenina štítnej chrupky až 16. februára 2021, t. j. po piatich dňoch od incidentu, odvolací súd poukázal na výsluch súdneho znalca; ten uviedol, že ak v deň úrazu mal žalobca zakrvácanie do oblasti chrupky, čo bolo zachytené v lekárskej správe z 11. februára 2021, tak jednoznačne úraz - zlomenina ľavého horného rohu štítnej chrupky nastal 11. februára 2021. Odvolací súd zdôraznil, že znalec poskytol súdu odborné podklady, z ktorých súd zisťoval príčinnú súvislosť medzi incidentom a poranením. Poukaz žalovaného na učebný materiál pre študentov Masarykovej univerzity v Brne na webe tejto univerzity, ktorým spochybňoval odbornosť a správnosť záveru znalca, že žalobcovi bola zlomená štítna chrupka pri incidente so žalovaným, odvolací súd považoval za všeobecný, bez akéhokoľvek vzťahu k prejednávanej veci, ktorým nie je možné zmeniť závery odborne spôsobilej osoby znalca, ktorý vypracoval posudok a vypovedal ku konkrétnym okolnostiam daného prípadu; žalovaný mal možnosť spochybniť závery znalca odborným vyjadrením alebo znaleckým posudkom odborne spôsobilej osoby. Odvolací súd preto uzavrel, že v spore nebolo preukázané, že by príčinou vzniku škody na zdraví žalobcu bola iná skutočnosť ako napadnutie žalobcu žalovaným 11. februára 2021.

2.1. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., IV. a V. potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, keďže odvolanie žalovaného nebolo dôvodné a výrok VI., (ktorým bola vo zvyšnej časti žaloba zamietnutá) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, jednak pre nesprávne právne posúdenie veci vychádzajúce z aplikácie ustanovenia § 446 OZ v znení, ktoré nebolo účinné ani v čase vzniku škody na zdraví a ani v čase rozhodovania súdu, a pre nepreskúmateľnosť. Vzhľadom na to, že odvolací súd zrušil výrok VI. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, zrušil aj súvisiaci výrok o trovách konania medzi stranami sporu s tým, že podľa ustanovenia § 396 ods. 3 CSP o náhrade trov konania (aj odvolacieho) rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. Odvolací súd zrušil aj výrok VII. rozsudku prvostupňového súdu o náhrade trov štátu, pretože štátu v konaní žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd zrušil tento výrok rozsudku súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. d) CSP, pretože dôvody na jeho vydanie neexistovali.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Váda zmätočnosti má spočívať v nesprávnom posúdení príčiny poškodenia štítnej chrupky žalobcu a vzniku hematómu a ignorovaní alternatívnej príčiny tohto poškodenia a v nesprávnom posúdení ním predloženého dôkazu a v porušení princípu viazanosti súdu rozsahom odvolania, ktoré vyplýva z bodu 55. odôvodnenia rozsudku

odvolacieho súdu. Odvolací súd nesprávne posúdil relevantnosť ním predloženého dôkazu (učebného materiálu Masarykovej univerzity v Brne), ktorý mohol spochybniť závery znalca v jeho odpovedi na otázku k akému poškodeniu zdravia žalobcu došlo pri jeho incidente so žalovaným. Odvolací súd nebral do úvahy reálnu možnosť, že hematóm v oblasti hlasiviek u žalobcu mohol vzniknúť v dôsledku hlasovej námahy alebo zápalového procesu, čo je alternatívna príčina takejto poruchy zdravia, ktorá by vylučovala jednoznačnosť záveru znalca o zlomenine štítnej chrupky. Týmto porušil zásadu úplného a objektívneho hodnotenia dôkazov. Žalovaný odvolaciemu súdu vyčítal nevykonanie navrhnutého dokazovania oboznámením sa s učebným materiálom Masarykovej univerzity v Brne, ktorým chcel spochybniť príčinnú súvislosť medzi incidentom a zlomeninou chrupky žalobcu, čím odvolací súd odmietol pripustiť existenciu alternatívnej príčiny vzniku hematómu v oblasti hlasiviek. Poukázal na rozpor odôvodnenia v bodoch 33. a 43. napadnutého rozhodnutia, pretože uvedený materiál Masarykovej univerzity v Brne ponúka alternatívnu príčinu vzniku hematómu v oblasti hlasiviek. Ďalšou podstatnou námietkou, ktorá smerovala k výhrade o zmatečnosti postupu odvolacieho súdu je skutočnosť, že odvolací súd v bode 55. napadnutého rozhodnutia vypočítal náhradu za stratu na zárobku nad rámec žalobcovho odvolania, čím porušil zásadu kontradiktórnosti konania a právo na spravodlivý proces; tým porušil princíp viazanosti rozsahom odvolania, kontradiktórnosti konania a práva na spravodlivý proces, keď pri výpočte vychádzal z predpokladaného počtu dní práceneschopnosti a priemerného zárobku za deň, hoci žalobca v odvolaní nespochybnil výpočet náhrady súdom prvej inštancie. Na základe uvedeného žiadal zrušiť rozsudky súdov nižšej inštancie a vec vrátiť na nové rozhodnutie.

4. Žalobca navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť ako nedôvodné, resp. odmietnuť, pretože nemá náležitosti stanovené § 428 CSP. Poukázal na to, že žalovaný sa priznal ku skutku ublíženia na zdraví žalobcu, na poslednom pojednávaní vo veci pred súdom prvej inštancie uznal jeho nároky, stotožnil sa s dôkazmi, nenavrhol žiadne ďalšie dokazovanie a navrhol žalobe vyhovieť. Absurdnosť dovolania je zrejماً aj z toho, že dovolateľ považuje za dôkaz všeobecný text stiahnutý z internetu, ktorý nijako nesúvisí s prejednávanou vecou a nemožno ho aplikovať na preukázaný skutkový stav veci.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP). V

dôsledku uvedenej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4Cdo/3/2019, sp. zn. 8Cdo/152/2018, bod 26., sp. zn. 5Cdo/57/2019, bod 9. a 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, alebo rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a iné).

12. Žalovaný v dovolaní namietal, že odvolací súd nesprávne zamietol jeho návrh na oboznámenie sa s učebným materiálom Masarykovej univerzity v Brne s názvom „N.“ (č. l. 142), pretože ho považoval za bezvýznamný pri zisťovaní príčinnej súvislosti vzniku hematómu na tele žalobcu, od ktorého žalobca odvodzoval uplatňovanú náhradu za škodu na zdraví.

13. K základným právam procesnej strany v súdnom konaní patrí právo navrhovať a predkladať dôkazy, ale nie je procesným pochybením súdu, ak súd procesnou stranou navrhované dôkazy neakceptuje, resp. nevykoná v tomto smere dokazovanie. Súd hodnotí predložené dôkazy podľa svojho uváženia v zmysle zákona, ktorý stanovuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledky hodnotenia dôkazov majú byť uvedené v odôvodnení rozsudku. Procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať, k čomu v danej veci nedošlo.

14. Dokazovanie predstavuje časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci obsahuje v sebe i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, nie strán konania. Pokiaľ súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania, znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany konania (R 125/1999). V súvislosti s námietkou, že súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a nesprávne

vyhodnotil dôkazy, dovolací súd dospel k záveru, že uvedené nie je dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, sp. zn. 2Cdo/29/2011, sp. zn. 3Cdo/268/2012, sp. zn. 3Cdo/108/2016, sp. zn. 2Cdo/130/2011, sp. zn. 5Cdo/244/2011, sp. zn. 6Cdo/185/2011 a sp. zn. 7Cdo/38/2012), teda ani dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

15. K námietke žalovaného, že v konaní nebol vykonaný ním navrhnutý dôkaz učebným materiálom Masarykovej univerzity v Brne, dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že rozhodnutie súdu, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP), je prejavom zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania, sleduje rýchly a hospodárny priebeh konania a zabezpečuje, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v medziach predmetu konania, a aby sa neuberalo smerom, ktorý s ohľadom na podstatu prejednávanej veci nie je relevantný.

16. Žalovaný v dovolaní poukazoval na rozpor v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu v bode 33. („S uvedenými námietkami žalovaného sa vysporiadal súdny znalec na pojednávaní dňa 20. 10. 2023, kedy bol vypočutý, a ktorý konštatoval, že keď v deň úrazu mal žalobca zakrvácanie do oblasti chrupky, čo je zachytené v lekárskej správe zo dňa 11. 02. 2021, tak jednoznačne úraz zlomenina štítnej chrupky nastal dňa 11. 02. 2021.“) a v bode 43. („Pokiaľ žalovaný poukazuje na materiál pre študentov Univerzity v Brne nachádzajúci sa na webe a snaží sa vyvrátiť odbornosť a správnosť záveru znalca, tak takýmto všeobecným materiálom bez akéhokoľvek vzťahu k prejednávanej veci, nie je možné prelomiť závery odborne spôsobilej osoby, znalca, ktorý vypracoval posudok a vypovedal ku konkrétnym okolnostiam daného prípadu. Žalovaný nemá odborné vzdelanie, aby mohol spochybniť závery znalca v odborných otázkach, keď v odvolaní uvažuje o vzniku poranenia žalobcu. Pokiaľ žalovaný závery znalca mienil spochybniť, mal tak učiniť odborne spôsobilou osobou, odborným vyjadrením alebo znaleckým posudkom odborne spôsobilej osoby.“). Podľa dovolacieho súdu odvolací súd v uvedených bodoch odôvodnenia rozsudku dostatočne presvedčivo vysvetlil a v primeranej miere odôvodnil, ako posudzoval predmetný materiál vysokej školy predložený žalovaným v konaní ako dôkaz. Z obsahu predmetného učebného materiálu z webovej stránky (M.) je zrejmé, že ide o všeobecný materiál s názvom „N.“. Naproti tomu v konkrétnom prípade sa k vzniku poranenia žalobcu vyjadril znalec T., tak, že žalobca utrpel v súvislosti s udalosťou z 11. februára 2021 zlomeninu ľavého horného rohu štítnej chrupky (bod 37. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Tento záver v konaní pred súdom prvej inštancie žalovaný po výpovedi znalca T., akceptoval a uznal nárok žalobcu na náhradu škody za bolesť a náhradu nákladov na lieky.

17. Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo a z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno odôvodniť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ktorú má navrhnutý dôkaz overiť alebo vyvrátiť, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania. Ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť uvádzanú sporovou stranou, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím argumentom je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, už bolo doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť (pozri napr. rozhodnutie 4Cdo/100/2018).

18. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie a k podstatným tvrdeniam uvedených v odvolaní, vrátane návrhu na doplnenie dokazovania učebným materiálom Masarykovej univerzity v Brne. Vychádzal z toho, že za podstatný je treba považovať každý argument, ktorý má vecnú súvislosť s vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s

ostatnými okolnosťami) môže viesť k rozhodnutiu priaznivejšiemu pre odvolateľa. S poukazom na odôvodnenie súdu prvej inštancie v bode 43. jeho rozhodnutia presvedčivo vysvetlil, že žalovaným preložený učebný materiál nemohol jednoznačne vyvrátiť ani spochybniť závery zistené zo znaleckého posudku S. (vypracovaného na základe kamerového záznamu z incidentu a zdravotných záznamov týkajúcich sa ošetrovania a liečby žalobcu), a preto bol vzhľadom na dokazovanie zistený skutkový stav nadbytočný. Osobitne k tvrdeniu žalovaného, že práve učebným materiálom Masarykovej univerzity v Brne bolo možné spochybniť závery znalca o existencii zranenia žalobcu, spôsobe jeho vzniku, a preukázania možnosti vzniku hematómu v oblasti hlasiviek bez toho, aby bol dôsledkom zlomeniny chrupky, odvolací súd uviedol, že tento dôkaz jednak nebol uplatnený včas, (žalovaný ho navrhol až po skončení dokazovania), ale najmä to, že tento materiál bol bez akéhokoľvek vzťahu k prejednávanej veci, a tak nemohol vyvrátiť, prípadne aspoň spochybniť odborné závery znalca vyjadrené v konaní. Ak súdy zistili, že k poškodeniu zdravia došlo zlomením ľavého horného rohu štítnej chrupky, nie je porušením práva žalovaného na spravodlivý proces nevykonanie dôkazu, ktorý mal preukázať možnosť vzniku hematómu v oblasti hlasiviek aj inak ako zlomeninou, nakoľko takého zranenie nebolo základom uplatneného nároku na náhradu škody na zdraví a žalovaný ním navrhoval dokazovať skutočnosť, ktorá s predmetom konania nemala žiadnu súvislosť.

19. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie i rozsudok odvolacieho súdu spĺňajú kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 a § 393 CSP, a nemožno ich považovať za neodôvodnené a ani za zjavne arbitrárne (svojvoľné). Treba zdôrazniť, že prvoinštančné a odvolacie súdne konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odôvodnenie rozsudkov súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu v danej veci zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, vyplýva z nich vzťah medzi skutkovými zisteniami súdu a jeho úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi, ku ktorým súd dospel. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna zistená relevantná skutočnosť alebo okolnosť, súdy ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdili a náležite vyhodnotili. Odvolací súd sa v odôvodnení vyjadril k hodnoteniu dôkazov, najmä znaleckého posudku T. o zranení žalobcu, proti ktorému žalovaný v priebehu dokazovania pred súdom prvej inštancie nenamietal. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že hodnotenie dokazovania súdom prvej inštancie viedlo k správne mu záveru, že boli preukázané predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu na zdraví žalobcu.

20. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že sa žalovaný s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že žalovaný so skutkovými a právnymi závermi súdov vyjadrenými v odôvodneniach rozhodnutí nesúhlasí a nestotožnil sa s nimi, neodôvodňuje prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

21. Žalovaný v dovolaní namietal aj porušenie princípu viazanosti rozsahom odvolania žalobcu podľa ustanovenia § 379 CSP odvolacím súdom ako aj to, že mu odvolací súd znemožnil vyjadriť sa k výpočtu náhrady straty na zárobku namietaného v odvolaní žalobcu. K neopodstatnenosti tejto námietky dovolací súd poukazuje na to, že odvolanie bolo žalovanému riadne doručené 03. januára 2024 a vyjadril sa k nemu v podaní z 05. januára 2024 v bode 3. tak, že ak žalobca namietal nesprávny počet dní, za ktoré mu súd priznal stratu na zárobku, nie je možné do neho zahrnúť dni, keď bol účelovo na vyšetrení. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd rešpektoval princíp kontradiktórnosti a žalovaný v odvolacom konaní riadne realizoval svoje procesné práva.

22. Dovolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu aj na základe námietky, ktorá smerovala k rozsahu odvolania žalobcu voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Odôvodnenie v bode 55. rozhodnutia odvolacieho súdu („Zo žaloby je zrejmé, že žalobca určil priemerný zárobok za jeden pracovný deň 29,795 eura. Zo žaloby sa možno domnievať, keďže to žalobca neuviedol, že si uplatnil náhradu straty na zárobku za 198 dní trvania práceneschopnosti, čo by však nekorešpondovalo s výškou uplatnenej náhrady v žalobe 566,11 eura (198 x 29,795 eura nerovná sa 566,11 eura). Na pojednávaní však žalobca upresnil, že si uplatňuje nárok za 14 dní práceneschopnosti a ďalších 5 dní, z toho 4 dni za vyšetrenia v nemocnici a jeden deň pred T..“) obsahuje výpočet náhrady za stratu zárobku, čo korešponduje s odvolaním žalobcu (č. l. 195), v ktorom namieta nesprávny výpočet straty na zárobku a potvrdzuje to aj bod 19. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd rozhodoval podľa odvolacej námietky žalobcu v rozsahu ním vymedzeného rozsahu (proti výroku VI. v časti týkajúcej sa zostatku úroku z omeškania a náhrady škody na strate na zárobku v rozsahu rozdielu medzi žalobou uplatnenou náhradou 566,11 eura a priznanou náhradou vo výške 45,74 eura), preto neporušil princíp viazanosti rozsahom odvolania ako uviedol žalovaný v dovolaní. Rozhodovanie v tejto časti však viedlo k rozhodnutiu odvolacieho súdu o zrušení rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku VI., ktorým bola žaloba v zvyšnej časti zamietnutá a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a preto nejde v tejto časti o rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, proti ktorému by bolo dovolanie podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP prípustné.

23. Podľa ustanovenia § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

24. Najvyšší súd odmietol dovolanie žalovaného podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.